

Παλιά παραδοσιακά επαγγέλματα του Μύτικα

Στο χωριό μας, τον Μύτικα Αιτωλοακαρνανίας, με το πέρασμα των χρόνων, καθώς ο τρόπος ζωής και οι ανάγκες των ανθρώπων αλλά και ο τρόπος παραγωγής πολλών προϊόντων αλλάζουν, πολλά επαγγέλματα εξαφανίζονται ή αντικαθίστανται από άλλα.

Η θέση του Μύτικα δίπλα ακριβώς στη θάλασσα, οδήγησε τους κατοίκους εύλογα να ασχοληθούν με την αλιεία, που αποτελούσε κύρια πηγή εσόδων αλλά και βασικό στοιχείο της διατροφής τους.

Πολλοί επίσης έγιναν ναυτικοί, είτε απλοί ναύτες είτε και μηχανικοί και καπετάνιοι. Η σύνδεση με τα γύρω νησιά Κάλαμο και Καστό καθώς και με τη Λευκάδα, δημιούργησαν την ανάγκη δρομολογίων με βενζίνα, επάγγελμα που επάξια μεταξύ των άλλων έκανε ο Κοσμάς Ζαβογιάννης. Το καράβι, όμως, που όλοι περίμεναν για να συνδεθούν και με τον Πειραιά ήταν ο «Γλάρος». Αυτό εκτελούσε το δρομολόγιο Πειραιάς- Πάτρα- Αστακός- Μύτικας- Ζαβέρδα (Πάλαιρος)- Λευκάδα- Πρέβεζα- Πάργα- Παξοί- Κέρκυρα- Ηγουμενίτσα. Το ταξίδι διαρκούσε 24 ώρες και επειδή δεν υπήρχε λιμάνι στον Μύτικα, το πλοίο αγκυροβολούσε αρόδον και ο κόσμος μεταφερόταν με λάντζα.

Στο χωριό μας υπήρχε και σωματείο αχθοφόρων, οι οποίοι μετέφεραν τις βαλίτσες και τα πράγματα γενικότερα των επιβατών, που μετακινούνταν με το πλοίο της γραμμής, τον «Γλάρο». Αν είχε φουρτούνα ή κάποιος ηλικιωμένος φοβόταν να ανέβει ή να κατέβει από το πλοίο, οι αχθοφόροι τον βοηθούσαν να ανέβει ή να κατέβει στη σκαλωσιά από τη λάντζα.

Ένα άλλο επάγγελμα που ανθούσε, και ακόμα και σήμερα εξακολουθεί, είναι η ενασχόληση με τη γεωργία και την κτηνοτροφία.. Ο ελαιώνας στα βόρεια του Μύτικα εξασφάλιζε, το λάδι των κατοίκων αλλά και έσοδα από την πώλησή του. Σ' αυτά τα έσοδα προστίθεντο και αυτά από την καλλιέργεια του καπνού αλλά και της κτηνοτροφίας.

Στο χωριό υπήρχε ελαιοτριβείο, το οποίο λειτουργούσε με μύλο που κινούσαν μουλάρια· εκεί μαζεύονταν οι κάτοικοι μετά το μάζεμα των ελιών για να αποκτήσουν το πολυπόθητο αγαθό.

Ένα άλλο επάγγελμα που ξεχάστηκε ήταν το «Μονοπώλιο». Ο επαγγελματίας εμπορεύονταν πετρέλαιο, αλάτι, σπίρτα, τράπουλες και φυλλάδια για τσιγάρα, μόνο αυτός και κανένας άλλος.

Υπήρχαν ακόμα πέντε τσαγκαράδικα. Στον πάγκο τους βρίσκονταν βελόνες, σακοράφες, σουβλιά, σφυράκια, λάμες, λίμες, τανάλιες, καλαπόδια. Δεν υπήρχαν κόλλες και μηχανές. Εκεί σκυμμένοι στον πάγκο τους δούλευαν ώρες ατελείωτες, φορώντας την χαρακτηριστική δερμάτινη ποδιά τους για να μην τραυματίζονται.

Χαρακτηριστικές φηγούρες ήταν και ο καπνοπώλης, που πουλούσε τα τσιγάρα με το κομμάτι, καθώς και ο ράφτης που έραβε μόνο ανδρικά ρούχα.

Εντυπωσιακός ήταν ακόμα ο φωτογράφος του χωριού. Δεν είχε κατάστημα αλλά δούλευε με την μηχανή του. Όπου τον καλούσαν έβγαζε φωτογραφίες για ταυτότητες, και κυρίως για διαβατήρια. Περιζήτητος όμως ήταν σε γάμους, βαπτίσεις καθώς και σε όλα τα σημαντικά κοινωνικά και εορταστικά γεγονότα.

Πολλές οι μνήμες των μεγαλύτερων από όλα αυτά τα επαγγέλματα που έδιναν το δικό τους χρώμα στο χωριό μας, τον Μύτικα. Τώρα ο τουρισμός και ο εκσυγχρονισμός αντικατέστησαν πολλά από αυτά, αλλά η νοσταλγία από τους μεγαλύτερους ακόμα παραμένει.

Έγραψαν οι μαθητές της Β΄ Τάξης Λυκείου Μύτικα: Αλκιβιάδης Ζαμπέλης, Παρασκευάς Λυγκώνης, Στέλιος Μαργκίνι